

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' ויגש ז' טבת תש"ע

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 370

פצוצים יקרים

ויגש אליו יהודה וגו' (מ"ד, י"ח) כל איש ישראל נקראים יהודים על שמודים להשי"ת על כל דבר קטן וגדול שיודעים שהכל ממנו יתב' ועי"ז יכולין ליגש.

ויגש אליו יהודה (מ"ד, י"ח) אין הגשה אלא לתפלה, ותפלתו של איש ישראל חייבת להיות לא על צערו הוא אלא על צער השכינה - בי אדוני - צערי הוא בגלל צערך שהרי אתה עמי בצרה.

דבר באוני אדוני (מ"ד, י"ח) רש"י: יכנסו דברי באוניך. בקשה אחת לי אליו יתב' - יכנסו דברי באוניך - שאזכה להתפלל אליך ללא כל מחיצה שתפסיק ביני ובינך...

הוציאנו כל איש מעלי (מ"ה, א') על האדם להפשים מעצמו את כל הישות שיש לו.

ועתה אל תעצבו (מ"ה, ה) אין 'עתה' אלא תשובה אך 'אל תעצבו' - לא מתוך עצבות אלא מתוך שמחה. (אהבת שלום)

אל תרגזו בדרך (מ"ה, כ"ד) הרבה דרכים בעבודת השי"ת לפיכך אל תרגזו על חברך אם דרכו שונה מדרכך בעבודת ה' כי אלו ואלו דברי אלוקים חיים.

ויאמר יעקב יעקב (מ"ז, ב') כל חיבתי אליך היא בגלל היותך שפל כעקב. לפיכך כפל שמו יעקב.

ואנכי אעלך גם עלה (מ"ז, ד') הלשון 'גם עלה' מלמדנו שלא די שאתה לברך מתעלה אלא עליך לדאוג שגם אחרים יתעלו עמך.

ויקם יעקב מבאר שבע וגו' (מ"ז, ה) פירוש שקם משפלותו שהיה ליעקב בכ"ב שנים שפרש יוסף ממנו שלא היה לו בהם התגלות כבודו כ"ה ואז היה לו ההתגלות, וגם הבטיחו לשמור אותו ובניו בזמן הגלות. (תפארת ציון)

כל הנפש גו' שבעים (מ"ז, כ"ז) כתב רש"י ז"ל: בעשו כתיב 'נפשות' (ל"ה, ו') וביעקב שבעים 'נפש' שעובדין לא-ל אחד. נראה כי זה יסוד כל הגלות והגאולה מה שהיו יורדין באחדות אחד, כי שכל הגלות הוא התפשטות

הי"ב שבטים עד שבעים ועד שישים רבוא והכינו יעקב ויוסף להיות הריבוי בהתקשרות האחדות - הגם שיש לכל אחד שליחות מיוחד ומ"מ הם באחדות אחד...

כי תועבת מצרים כל רועה צאן (מ"ז, ל"ד) יש אנשים אשר רוצים להתבלט במעשיהם ולמצוא חן כדי שיהיו חשובים אצל האומות, אבל יוסף הצדיק מדה אחרת היתה בו, ואם ידע שתועבת מצרים הוא רועה הצאן,

הלך וסיפר לפרעה שאחיו הגם רועי צאן.

רק אדמת הכהנים לא קנה (מ"ז, כ"ב) הקב"ה משלם טובה תחת טובה אפילו לגוי. הכומרים של מצרים עשו טובה ליוסף שהגנו עליו כשהתקיים משפטו בדבר אשת פוטיפר כדאיתא בתרגום יונתן, ולכן זכו בטובה שאדמת הכהנים נשאר בידם.

האלקים הרועה אותי מעורי עד היום הזה, - המלאך הגואל אותי מכל רע וגו' (מ"ח, טו-טז) הקשר בין שני הפסוקים מלמדים שיעקב עבר תקופות קשות מאד עם עשו עם לבן והיעלמות יוסף, ומכיון שיעקב היה בטוח שהרועה דואג לצאנו אמר בפשטות המלאך הגואל אותי מכל רע וכו'.

אנכי מת והיה אלקים עמכם (מ"ח, כ"א) רמז שע"י 'אנכי מת' כלומר ע"י ביטול האנוכיות זוכים להשראת השכינה בעם ישראל 'והיה אלקים עמכם'.

הקבצו ושמעו בני יעקב (מ"ט, ב') שע"י הקבוץ והאסיפה לש"ש, יכולין להבין ולשמע סודות התורה שיש לכל אחד מישראל נקודה טמונה בלבו הנקראת סוד. ושם שורה ברכה כמ"ש 'באסמך' דבר הסמוי מן העין.

(מכתבי החסידים)

האשק שיחת הרא"ש ז"ע"א פר' תרצה תשל"ה (פר זכור) (קטע רביעי: פ"ו) הו"א א' צפ"ס ע"י א.א.

לא יכול המשיח לבוא. צריך להיות כאלו צדיקים אמיתיים שעובדים בעולם הזה בבחינת "מסרקות של ברזל", ע"י בושה בכל דבר, שיוכלו להעלות את הניצוצות של חטא עץ הדעת בכזו בחינה שיוכלו להאיר לרשע היותר גדול שכבר אין עבורו שום תיקון. הצדיק אמת מוכרח להביא לו תיקון בבחינת גוף בכדי שיוכל להיות לו אחיזה, ויהיה שלימות הוי". זה יהיה הרוח החדשה.

אנו כולנו יכולים להגיע לזה, היות שכל אחד יכול ליזכות לבחינת טוֹלִימוֹת הוי". כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא. לכן אנו צריכים לחפש - כל אחד בשורש שלו - מי הוא הצדיק אמת שלנו. וכל אחד לפי העבודה שלו יכול למצוא מה השורש שלו בצדיק אמת. רק שזה דבר מאד קשה.

יש צדיק אמת כללי ויש צדיק אמת פרטי. הצדיק אמת הכללי זה "למעני למעני אעשה", למען הכלל, למען כל הבריאה כולה, אפילו הגויים, כמש"נ "יכירו וידעו כל יושבי תבל". רק הרשעה כולה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ, דהיינו הדמיון עצמו שאין לו אחיזה לעבודה, ההיפך של הקדושה, לזה יהיה כליה. אך מעבר לזה כל אחד יגיע לתיקון שלו מה שנשאר בו בחינה של מציאות שהרבש"ע ברא את מהות העולם (לא הקליפה שהיא דמיון), כולם יגיעו למציאות של תיקון השלימות. והשלימות היא בחינת אין, כמו שאמר רשב"י "ראיתי בני עליה והם מועטים" - התמעטות.

וכשהיה דור שיהיו בו צדיקים אמיתיים כאלו אז יהיה התיקון השלם. כי אין בן דוד בא אלא בדור שכולו זכאי או כולו חייב, ואיך יהיה הדור כולו זכאי? רק דור שיש בו כאלו צדיקים שהאור שלהם זורח כמו השמש, וכמו שהשמש

כשיגיע הזמן שמציאות האמונה הפשוטה תהיה באתגליא, לא כמו שאנו חיים היום ששכינתא בגלותא בגלל שהיא באתכסיא ולא באתגליא. כשיגיע "כימי צאתך מארץ מצרים" ויהיה התגלות אלקי על כל העולם כולו. איננו יכולים להבין מה זה, כמה שננסה לדמות לעצמנו. ויתכן שאפילו הצדיק אמת מה שאצלו בבחינת דמיון במציאות הוי" זה לא שמץ ממה שיהיה האלקות באתגליא. באותו זמן שתהיה ההתגלות ש"יכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל ברך תשבע כל לשון" יהיה כזו בחינה שמציאות המוח שלנו לא מסוגל לתפוס את זה, ואפילו הצדיק אמת לא יכול להשיג את זה. הוא יכול להשיג לפי מעשיו ולפי עבודתו, לפי ההכנעה שלו, וכפי בחינת שפלותו, ולא יותר. מה שאנו יודעים שאז כשתהיה ההתגלות על כל העולם כולו יהיה כזה אור שאפילו הרשע הגדול ביותר יקבל אור, ואפילו שהוא לא עשה כלום, זה יהיה נהמא דכיסופא, אבל כולם יקבלו אור. ומהיכן הוא יקבל את האור, מהזיו שזורח מהצדיק אמת. הצדיק אמת יורח כמו השמש בצהרים. גם אז לא נוכל להשיג את בחינת הוי", כי זה דבר שאי אפשר להבין את מהותו, רק אז נשיג שלא נרצה להבין. ההבדל בין בחינת גלות לבחינת משיח הוא, שבזמן הגלות אנו רוצים להבין ומנסים להבין ואיננו יכולים, ובזמן בחינת משיח, כשהיה התגלות על כל העולם כולו, נוכל להבין ולא ננסה, בגלל שלא יהיה רצון, כי כל זמן שיש בחירה יש רצון וכשלא יהיה בחירה לא יהיה רצון. ואז יהיה "צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה". זוהי המציאות שתהיה. הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו.

אך כל זמן שכל הניצוצות שנדחו ונתפורו אין להם את השלימות של האור של הצדיק אמת

המשך מעמ' קודם

עמלק", וכל ישראל יהיו בבחינת מחיית עמלק, ולא יהיה כמו במלחמת עמלק "וידי משה כבדים" שלא יכל למחות את עמלק בגלל שעם ישראל לא נלחמו למחות את עמלק שלהם, רק כל היהודים יגיעו לשלימות, ואז לא יהיה ידי משה כבדים. ואז נזכה שעמלק בעצמו ימחק, ולא ישפך עוד דם של יהודים, ויהיה שלימות לכולנו, ונאהב אחד את השני, ונגיע לאהבה ואחזה וריעות אמיתית, ונזכה לשבת אחים גם יחד.

מאירה בצהרים כך יורח אור הצדיק אמת כשמש בצהרים, ויאיר לכל נשמה שנדחתה ונתפזרה, והם ימשכו אליו כמו מגנט. אז יהיה התגלות אלקי על כל העולם. זאת אומרת שכולם יראו איך אלו שכבר נדחו ונתפזרו ואין להם כל שלימות ולא תיקון נגאלו על ידי הצדיק אמת. ומי הוא הצדיק אמת? זהו הרבש"ע בעצמו, צדיקו של עולם.

אנו מבקשים מהרבש"ע שנוזכר במהרה בימינו שיהיה מחיית עמלק, זה הרי השבוע של מחיית עמלק (פרשת זכור) "מחה תמחה את זכר

שיחת ברא"ש ז"ע"א כ"ח ניסן תשל"ה ה'אב ל'נפולס"ע"א א.א.

היתה תוהו ובוהו.

אותם אנשים שעבדו בדרך של הרבש"ע, בדרך שהוא הנהיג אותם, מתוך שהיתה להם את ההכנעה לרצות להכיר את עצמם, הם למדו מעצמם איך לא להתעייף. היות שלא שייד להגיע לשלימות, אל המציאות של מי שאמר והיה העולם, זה שהראשון שמצא אותו לא מצא לו כל תואר כי אם "אמונה", אלא אם ישיג ("דהרהערן") ממנו בעצמו, מן המסלול שבו הוא עובר את העולם שלו. אחרי ששיג ממנו בעצמו זה יביא אותו אל המחשבות הנכונות שמהם הוא ילמד וילמד את עצמו לא להתעייף, עד שימצא את עצמו ויבין מה רוצים ממנו. קשה מאד ללמוד את זה מן הזולת, הוא יכול אומנם לשמוע אבל לא לקלוט בנפשו ולהשיג ("ער קען הערן אבער נישט דהרהערן").

ובכדי להגיע ממנו בעצמו הוא צריך ללכת בדרך שבזרא העולם נתן איך להשיג אותו כפי שהגדולים שלנו לימדו אותנו. אל הדרך הזו הם הגיע ע"י שמצאו כי "אין מתום בבשרי מפני זעמד" ו"אין שלום בעצמי מפני חטאתי". על

רצון השי"ת בבריאת העולם והרצון שלו תמיד שהאדם יגיע אל התכלית שלו. לאמיתו של דבר, אצל הרבש"ע לא שייד המושג "רצון", ואי אפשר להתבטא "הרצון שלו היה", כי הוא יחיד בעולמו, וכלפי מי הוא הרצון הזה? ביחס אל מי הוא ירצה? הרבש"ע הוא בלתי מושג ולא שייד לייחס אליו "רצון". מה שאנו אומרים ונמצא בספרים המושג "רצון", או "עלה במחשבה לפניו", הוא רק בכדי לשבר את האוון, כי אצלו היא בחינה של "תוהו ובוהו", דומיה, ובתוהו ובוהו לא שייד רצון.

ובכדי שאנו נגיע למציאות שנבין מה בורא העולם שאין לנו בו כל השגה רוצה מאיתנו, עלינו ללכת בדרכיו של אברהם אבינו שהוא היה הראשון שהביא עצמו לבחינה של עפר ואפר, ובכך נכנס לבחינה של תוהו ובוהו, שעל ידי זה אפשר להבין מה רוצה ממנו בורא העולם, שברא את מציאות העולם שלו, והוא רוצה שהמציאות שהוא ברא תהיה באותה בחינה שהוא, ובאותה חיות מה שהוא, ובאותו אופן שהוא ברא את העולם, דהיינו "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ - והארץ

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

370
T

המשך מעמ' קודם

יתפלל כל חסיד לעת מצוא רק לשטף מים
רבים לא יגיעו.

רק מכיון שהאדם נאחו במציאות, הוא ממש
כלום. אין. הוא לא יכול לגלות את המהות שלו,
ולא יכול להבין את עצמו, ולא יכול להשיג את
עצמו, ולא להגיע לשלימות שלו. השלימות
שלו היא להגיע לבחינה של תוהו ובוהו, לאותה
בחינה שהרבש"ע נמצא. דהיינו שיגיע להכרה
שהוא יסוד האין, ו"אין מתום בבשרי מפני
זעמד". אכן האדם לא מגיע לשלימות הזו
מחמת הטבע של העקשנות שלו. הוא לא מוכן
להגיע להכרה שהוא כזה מין פוגם שכאשר
הבריות ישמעו מי הוא יתרחקו ממנו ויפחדו
ליגוע בו שמא יתקלקלו על ידו ויהיו כמוהו.

המשך יבוא אי"ה

ידי זה הם השיגו להכיר את עצמם ולהתקשר
אל המציאות של בורא העולם שנקרא אמונה,
היות שעי"ז הם הגיעו לבחינה של "בידד"
אפקיד רוחי". הם הגיעו לכזו מציאות שהם היו
"בידד", והגיעו לשלימות של "בידד". שכמו
שהרבש"ע הוא שלימות, והוא בידו, שאין מי
שיכול לשנות אצלו מאומה, ושום דבר לא יכול
להשתנות רק כפי הרצון שלו, כמו כן הם הגיעו
להכרה ש"בידד אפקיד רוחי", שהם לא יכולים
לעשות מאומה רק ע"י המציאות שלו. להכרה
הזו שבלי המציאות שלו אי אפשר לעשות כלום
אי אפשר להגיע אלא כמו שדוד המלך אמר
"אליך זעקו ונמלטו בך בטחו ולא בושו", לבקש
מבורא העולם שנוכח להגיע לכזו בחינה
ש"אליך זעקו ונמלטו", כמו שנאמר "על זאת

שהשמחה במעונם

הר"ר צבי הולד ומשפ' להולדת הנין
הר"ר אלכסנדר יקותיאל הולד ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר שמואל גרינבוים לאירוסיו הבן
הבה"ח שרגא גרינבוים לאירוסיו
הר"ר שלמה כהן ומשפ' לאירוסיו הבן
הר"ר בנימין סירוטה ומשפ' לנישואי הבן
הבה"ח יעקב סירוטה לנישואיו
הר"ר רמי אליאסי ומשפ' לנישואי הבת
הר"ר שמעון ספרן ומשפ' לנישואי הבן

כוס תנחומים

הר"ר יהודה פרוש הי"ו

על פטירת אמו ע"ה ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

י"ל ע"י
מערכת החברותא
רח' עדני 3
02 - 5829688 ☎
02 - 5325477 פקס
ת.ד. 5080
ירושלים 91050